

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 19 јун 2011 02:10

У годинама сам када ме није лако збунити и изненадити, барем када је о људским карактерима и српској политици реч. А нарочито о „слободним медијима“ у „демократској Србији“ (И обрнуто!) Али морам признати да сам ипак био прилично изненађен када сам видео најновију насловну страну и уводник, доскора, најугледнијег српског недељника.

У седмици у којој се у Београду одржавала контроверзна конференција НАТО пакта („Стратегијска војна конференција за партнере“) и када су разни западни званичници кренули да овдашњим властима сурово стављају до знања да је истекла њихова „медена недеља“ након изручења Ратка Младића, главни српски политички недељник је преко читаве насловне странице имао задимљени лист марихуане и само једну реч исписану крупним словима – ЛЕГАЛИЗАЦИЈА.

Питам се која ли је то уређивачка памет „новог НИН-а“ закључила да је баш хипотетичко питање легализације марихуане најзначајнији догађај седмице?! Но, право изненађење чекало ме је тек када сам дотичну новину отворио и погледао ударни коментар главног уредника, посвећен – где чуда – руском амбасадору Конузину и певачици Светлани Ражнатовић. (И, ваљда ради „равнотеже“, бившем председнику Азербејџана, Алијеву, који му је тако испао, такорећи, „колатерална жртва“ ове антируске медијске заседе.) Елем, пошто је уводник кратак, мислим да је боље цитирати него препричавати овај садржајем, емоцијом и праведничким гневом набијени текст(уљак).

„Руски амбасадор Конузин, позивајући Светлану Ражнатовић на пријем поводом Дана Русије, не само да је ударио шамар српском друштву, показао руску империјалистичку препотенцију, него је и демаскирао сву беду и слабост домаће политичке и остале елите. Позив Цеци, уочи издржавања ионако дубиозне казне за кривично дело, значи не само подршку починитељки, дакле криминалки, него и подршку свему што она представља – од културолошког неукуса њене музике, до тога да су човек њеног живота и најближи пријатељи – сви окорели криминалци најгорег ранга.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 19 јун 2011 02:10

Није проблем Конузин, он ради оно што му се може. Овог пута, очигледно је хтео да покаже да може брутално да увреди Србију, знајући да нико неће ни писнути. Зашто је то урадио, знаће они којима је дипломатска порука намењена. За нас је важно то што ни један једини гост, од председника Тадића, до свих оних политичких, пословних и иних лидера, како о себи мисле, није имао смелости да јавно протестује због понижавања свега иоле пристојног. А камоли да помисли да би се због таквог геста према Конузину могле предузети какве дипломатске мере.“ (Н. Спајић, „Дозволе за бахатост“)

Да ли вам се догађа да напосто останете без даха и нисте у стању да нађете адекватне речи када се суочите са флагрантним примером бахатости и дрске замене теза?! Обратите пажњу. „Империјална препотенција“. „Шамар“. „Понижење“. „Брутална увреда“. И, коначно, позив на „предузимање дипломатских мера“. У недељи када се у београдском Хајату одвијало можда највеће и најбруталније политичко и симболичко понижавање Србије након 5. октобра. У недељи када су нам, дан за даном, „драги гости“ са запада, Штефан Хојер, Филип Гордон, Венсан Дежер и Штефан Филе, као по неком договору, крајње недипломатски, у лице сасули шта мисле о нашој политици „двоструких колосека“, „црвеним линијама“, „очувању територијалног интегритета“ и заклетвама типа, „никад, али никад нећемо признати Косово“. У тој, дакле, недељи господин Спајић повод за причу о понижењу, увреди и империјалној препотенцији налази у чињеници да је, једна домаћа естрадна звезда, грешком или не, добила позив за пријем у руској амбасади.

О НАТО журци, коју је све док није завршена требало скривати од народа да јесте то што јесте, више ћу говорити касније, када се мало стиша овај осећај фрустрације и огорчености који пристојан човек не може а да не осећа због још једног понижења које нам је власт приредила. При чему се, да све буде још депресивније, овога пута, најблаже речено, није истакла ни вајна „национална опозиција“, са својим пажљиво дозираним и са властима очигледно координираним, млаким, тек-онако-реда-ради протестом, који је био у драстичном нескладу са драматичношћу и величином повода. (Али су зато, заузврат и за промену, добили сасвим пристојан медијски простор за промоцију свог „принципијелног протеста“ какав обично нису добијали ни за неке много озбиљније ствари, које властима нису бивале по вољи.) Да и не говоримо о „напредњацима“ који се тим поводом буквално нису ни огласили.

Но, вратимо се пријему, Цеци, Конузину и беспримерном „шамару“ који је, наводно, том приликом лупљен српском друштву. Односно, вратимо се нашим „осведоченим“ пријатељима и њиховим порукама које, за разлику од кратке појаве Светлане Ражнатовић на пријему у руској амбасади, очигледно нису потресле, повредиле ни узбудиле овдашњу медијску и политичку „елиту“.

Тако нам је, усред Београда, државни секретар немачког министарства спољних послова [Штефан Хојер ове недеље рекао да Немачка, разуме се, „подржава европску перспективу Србије“](#), али и нагласио да Србија мора да развија "добросуседске односе" , то јест, да је предуслов нашег напредовања ка ЕУ да се „признаје територијални интегритет суседних држава“, и то, како је нагласио, „свих суседних држава“. А да код домаћина не би остало ни трунке дилеме, Хојер је додао: "Ми полазимо од тога да су границе на Балкану повучене и да је то реалност коју нико не треба да доводи у питање".

Кратко и јасно, зар не? Али помоћник америчког државног секретара [Филип Гордон је, сутрадан, био још директнији, као што и приличи Американцу, истичући да Србија „мора да реши питање с Косовом“](#) због тога што се „не може примати у Унију нова чланица ако има нерешене односе или неусаглашену границу са важном суседном државом“.

Како се ово зове, господо? (Иначе, на сличном фону су биле и [изјаве евро-званичника Дежера](#) и [Филеа](#) , само што они ипак не смеју да буду тако брутално отворени као што себи могу да допусте Немци или Американци.) Дакле, како ово назвати ако вам је оно било „шамар“, понижење“ и „империјална ароганција“? Како је могуће да на ове изјаве није било никаквих реакција? Да ли ће поводом ових изјава неко „предузети неке дипломатске мере“, или барем позвати на њихово предузимање? (Упитници на крају су овде сувишни, јер сви, нажалост, знамо одговор.)

Да закључимо. Не знам да ли је Светлана Ражнатовић на тај пријем позвана случајно, по инерцији – што је 99 посто и био случај, или је можда ипак била реч о некој малој (не)дипломатској поруци српским властима. Но, апсолутно сам сигуран да она ни издалека није највећи мешетар у српском фудбалу и такође сам сигуран – био сам тамо, видео људе – да она свакако није била највећи криминалац на том пријему. (Као што не би била ни на другим пријемима који се ових летњих дана одржавају по осталим важним београдским амбасадама.)

Али све то напосто нема никаквог значаја. Важно је само било наћи неки повод за још један излив готово ендемске, патолошке мржње и антируског афекта који се у одређеним српским политичким и интелектуалним круговима гаји деценијама, а у последње време изнова повампирује и подгрева, и то пропорционално са порастом

руског утицаја у региону.

Јер управо је овај пријем, као и неки прошлогодишњи, био више него јасан израз тог пораслог руског утицаја и дипломатске самосвести. Да се ствари полако мењају, може се видети и по томе како последњих година у Београду континуирано расте интересовање да се руском амбасадору честита државни празник. Или из, наизглед, сићушног прошлогодишњег детаља како одлазећи француски амбасадор Франсоа Терал, страх и трепет дипломатског кора, који је често и приватно и преко медија умео да постројава домаћи политички врх, тај „велики Терал“, усамљен, са тацном лута око столова у руској амбасади док на њега дословно нико не обраћа пажњу.

Дакле, нема све ово везе ни са Светланом Ражнатовић, ни са актуелним руским амбасадором, ни руском политиком, о којој је, наравно, могуће имати и овакво и онакво мишљење и која се, то је чињеница, често не сналази и не поставља баш најбоље, него има везе са поменутиим антируским импулсом и антируском кампањом која се, са различитим оправдањима, у делу београдске елите води још од 1948, а сеже чак у деветнаести век. И, наравно, има везе са злокобним назнакама новог геополитичког сукоба чији се симптоми назирју широм света, а који се, узгред буди речено, са невероватном мешавином ароганције, незнања и глупости, потпуно игноришу у владајућим круговима данашње Србије.

Зато, поред осталог, и пролазимо тако како пролазимо.